

Ročník XXIX

V Praze, 9. srpna 1895

Číslo 39 (1468)

Rozkvět.

Roman,
Napsal Fr. Xav. Šebesta, OSLOVA
(Pokračování.)

Zažili příjemný večer, při němž Novák neočekávaně oživil, jakoby se zbavil tísně, starostí, obablosti i všeho žalu, starší bytost jeho z dřívějších let jakoby se v něm objevila a bývalým způsobem znova žila. Anna upravila výbornou večeři a všechna se rozveselila.

Rodina Urbanová (tak se pražský ten sládek jmenoval) byla okouzlena teplem, duchem i životem nezvykle nad selskou úroveň vyniklé rodiny Novákovy. Zdálo se, že vše září radostí. Děti se nemohly odtud odloučit, jak byly zachváceny zvláštním zájmem. Jen malá, Jenička byla s Bětou v kuchyni. Obě děvčata a Vašík seděli na dvou stoličkách u zdi, pohližující upřeně na hosty. Všem třem trpěly se oči, ale v každé té mladé duši hromádilo se jiné snění.

Vašík stopoval výhradně Jeníka a slečnu Boženu Urbanovu, pocituje radost z úspěchu bratrova v tom podivném způsobu, jakoby sám byl v bytosti jeho. Lpěl na každém jeho pohybu s opíjí slabosti i se silnou pýchou, usmívaje se, kdykoli se on usmál, a směje se hlasitě, kdykoli se on hlasitě zasmál. Tvář slečny Boženy připadala mu bílá, ale nějak krásné mléčné zakalená, v níž velké modré oči nábožného výrazu nabývaly, ruce její připomínaly mu voskové ruce figurin, kteréž jednou v jakési panoramě viděl, a bílé zuby její stále a stále volaly mu na mysl smějící se ústa Aničky Koubové. Když pak Jeník

Alexandr Alexandrovič Kočubinskij,
profesor university oděské,
zahraniční člen Královské české společnosti nauk v Praze,
host Československé Výstavy Národopisné.

před udílenou slečnou Boženu kreslil na papír nejrozmantější obrázky z dnešní cesty, jak se mu byly v záhyby duše nachytaly, a když prohodil, pozoruje skloněným zrakem svou práci, že chce slečnu zachytili na památku několik obrázků z příjemné dnešní jízdy, pocítil Vašík opojení tak mocné, že se až všecek chvěl.

Pan Urban, nasadiv si skřípce, pozoroval jenkovy obrázky a neustále vřel blávn, jakoby se na zákraky dával. Pan Urbanová seděla v té chvíli zprma, s bradou k šíji přitisknutou, a tmavé oči její mezi zdravou červení plně trvale radostně se trpěly. Pak se ujal na dlouho slova Novák, rozjařiv se neobyčejně, a z bohaté zkušenosti své napínavě kreslil teplo, krásu i smélost svých vzpomínek, až sám sebe uchwátit a okouzlit.

Rodina Urbanová, jak bylo patrné, zaujata byla náhlým přivalem neznámých věcí, a vzájemné rozrání radostných plamenů bylo tak silné, že hořelo v nich vše. Ani na spaní nepomyslili, ač dlouhé pendlovky (v černém dřevě) odbily dvanáctou. Slečna Božena byla nyní jemně růžová a tak Jeníkem okouzlena, že všichni jasně to pozorovali, a že zdánlivě, mladé tajemství její dříve než si je sama uvědomila, úplně bylo odhaleno a zkušeným rodičům patrné.

V rozjařeně mysli Novákové jakoby se celá doba pádu jeho propadla, a všechna skvělá minulost jeho rozvoje těsně se po jedinou seskupovala s lepší budoucností. Rázem uvěřil v cosi zázračného, čemu by byl za dřívějších dob ani trochu důležitosti nepřikládal (jakoby byl dosud neuvěřil, že o vše přišel),

a ve chvíli, když někdo mluvil, bedlivě se za-
líbením sestrojoval přísti svou činnost, neopom-
ínaje stopovatí přimhouřenými očima slečnu
Urbanovu.

Až o druhé hodině ulehli. Druhého dne
odjeli hosté domů se svými koňmi. Pan Urban
zval Nováka i Annu i Jeníka znova a znova,
aby je v Praze navštívili. Bílé, dle prsty Bo-
ženiny dlouho se nemohly z ruky Jeníkovy
vysmeknouti, a loučení paní Urbanové s Annou
bylo zvláště srdečné.

Po odjezdu kočáru nastalo v rodině Nová-
kové rozpačité ticho. Všichni věděli, o čem jde,
ale jen Anna pronesla po delší době, že je
slečna Božena krásná, hodná a bohatá. Anto-
nina Nováka zamrzelo, že Jeník k známce
tě nicého nerekli.

II

U Nováků všecko se od této příhody hnalo
jediným směrem, za jediným cílem, za možným
sňatkem Jeníkovým se slečnou Urbanovou, a
to tak zmateně, jako když se ohrožení lidé
hledí zachránit. Anna nalebala na muže i na
Jeníka, aby jeli do Prahy, a byla všecka ne-
dovčká. Podrážděvala se snadno synovou lho-
stejností k celé té záležitosti, nesmírně důležitě
věci a pocítovala chvílemi touhu propuknouti,
zalomit rukama a silně vykřiknouti, aby mu
význam této ženitby rázem vyjasnila: »Dítě,
hochu, pro Pana Boha, což nevidíš, že bys za-
žehnal všechno naše neštěstí, že bys nás všechny
zachránil, že bys všechny sestry a bratry šťast-
nými učinil? Nevidíš, co zkonšime? Nechápeš?«
A bylo jí hrozné ze synovy krátkozrakosti a
netečnosti. »Taková krásná slečna, andilek a
jak laskavá!« pomyslí si mnohokrát. Nechápeš?
»Proč nedbá ten hoch? Snad ne k vůli té koketě, která říká,
že jsme jen tak o všecko nepříšlí?«

Když pak byl Antonín Novák v Praze a
zašel k Urbanovým a když doma vyprávěl
o laskavosti jejich i o tom, jak zvou Jeníka,
jak se slečna Božena dvakrát na něj ptala,
zdálo se Anně, že nesmíjí již olázet ani den.
I Vašík, který jen z různých zachycených hovorů
měl v myslí polopohádkovou představu o tom,
jak se stane Jeník bohatcem v Praze, přál si
neustále, aby se vše co nejdříve splnilo. Opo-
jení dětským bájným udržovalo i Pepičku
i Aničku v sladkém naježí. Obě jednou od-
poledne, když je nikdo nepozoroval, napsaly
o tom přístím velkým štěstí bratřím Toníkovi,
který pracoval nyní v pivovaru zbraslavském,
dlouhý, radostí a dětskou představivostí na-
šumněný dopis.

Jeníkovi od seznámení s rodinou Urba-
novou prokazována byla pozornost i shovíva-
nost. Laskavost a opatrnost rodičů nástražně
jej obestírala, a výčitka, že mluví s dezerou
novoveského revírnicka, téměř zmizela, jakoby
šad ani první příkladného významu neměla.
Když však Jeník nejevil touhu jeti do Prahy
a nadšeně řekl matce, že Božena vyslechla bez
zvláštního řádu, prosáklá Antonina vážná sta-
rostlivost. Učinil si, že musí v příhodné chvíli
se synem promluvit.

Jednou v neděli dopoledne, hned po ota-
vách, přišlo z Prahy od pana Urbana psaní,
v němž mezi nejrůznějšími záležitostmi vtrou-
sená byla výčitka, že se k nim pan syn dosud
nepodíval. Poznámka ta Novákovi poskytla
příležitost k rozmluvě s Jeníkem.

»Kdy tedy pojeděš do Prahy?« otázal se
mírně.

Jeník si upravoval vlasy před navařkým
zrcadlem, otáčivě zasazeným v kulatých, hůlko-
vitých sloupcích na pěkném stojanu s kruho-
vým podstavcem, a tmavými očima bedlivě
se v zrcadle pozoroval. Na otcovu otázku se
srovnal, pohodil rukou, v níž držel žlutý hřeben
a skoro jako uražen, zabručel cosi odmlativého.

»Pojedeš tam přece, ne?« znova otec se
otázal a poněkud vypjal široká svá prsa. Tvář
jeho mžikem zpráskala.

»K čemu? Proč?« prohodil Jeník a chtěl
si rozděliti pěšinu ve vlasech.

»Pro žert nel myslím, že jsi pro žert na
Svatou Horu taky nejel. Když jsi začal, musíš
i vytrvat!«

»Já jsem nic nezačal.«

»Viděl jsem. Hrál jsi si a hořel jsi.«

»To je hloupost!« zvolal Jeník a roze-
smál se.

»Budoucnost tvá, naše i ostatních dětí
není hloupost!«

»Není, vím. Právě proto nepojedu k Urba-
novům!«

»Spíš na Novou Ves, víd?«

Jeník mlčel. Žlutý hřeben projížděl mu
laskavým tmavým vlásem.

»Víš-li pak, proč jsem tě dostal z vojny?«

»Snad ne proto, abych jel k Urbanovým?«

»Ano, abys nás všechny pozvedl!«

»Není, jak bývalo. Za vašich časů, jak
povídá, se ženichové ženili s takovými ná-
zory. Nám ještě něco přibýlo: láska. Bez ní
se neožením!«

Novák přešel starostlivě po pokoji. Důvod
Jeníkův ho v první chvíli vážně dojal, ale brzy
vybledl a malicherným se objevil, jak si před-
stavil zájmy, o něž mu šlo, a jak si zku-
šeným okem prohlédl význam slova »život!«.
Pokusil se v té chvíli synovi jasně vše zobraziti.
Ale nebylo možno, kliditi klásky podzimní na
jarní půdě. Slova Novákova odletěla v prázdno
kolem Jeníkovy hlavy, tou chvíli zabrané v jiné
sny. Ke všemu přišla pak do pokoje i Anna
a poznávajíc mžikem, o čem jde, jala se Jeníkovi
domlouvati v nepřetržitém proudu. Nastalo
brzy zjištění a prudký výbuch. Vašík, zabý-
vajíc se kutálením čtyřku po dvoře, zaslechl
hluk a se zatájeným dechem zaběhl do svě-
tnice. Tou chvílí vyrazil Jeník z pokoje všecek
zrudlý a udeřiv za sebou dveře, odešel z domu.
Po jeho odchodu bylo nevolné ticho.

Antonín Novák s tváří bledou, unavenou,
s očima sklamáním naplněnými vystoupil vol-
ným krokem na práh stavení a zahleděl se na
modré nebe, po němž pomalu a vysoko bílá
oblaka se vlékla. Chvillemi zamžoural očima
a stáhl rty. Zdálo se, že prodlévá mysl daleko,
u vzdalující se, blednoucí starby svých hradů
z balvanů naděj. Sestoupil pak na dvůr a
loudaje se tu, obhlídal řebřiny a lísně vozu
v koutě, zabýval jimi unavenou rukou a od-
loudal se opět ke chlévům. Anna pak, rozdě-
lavíc oheň v kuchyni, hlasitě a neupraveně na-
říkala nad sesutými klásky. Nelaska Jeníkova
k rodině připadala jí hrozná, zavřítelná, je-
diná na světě. Vašík vše zaběhl na dvůr, po-
depšel se o řebřík postavený k vikýři a sto-
poval otec. Nemyslí však na jeho žal, ale
obíral se tou chvílí pohádkou, jak šel Pán
Ježíš po světě (mladičká ještě), jak hledal nocle-
h a jak jej všude vyhnali. Smil, jak on by jej
vítal, jak by jej pohladil a jak by mu lože
upravil, i jak by k němu ulehli a o něco ho
pusil... o co by ho prosil? Otec mu vstoupil
před zraky, matka i Jeník... ale, o čem prosil,
se mu nijak nevědělo. Pohádková mha zakry-
vala mu prostě přímý domovní výstup do
mátnice.

Toto dne Jeník k obědu nepřišel.

Odpoledne, již o třetí hodině, hnal Vašík
dobytek na pastvu na selská luka v Mokřém
rozložena, která v široké ploše zabíhala tehda
téměř až k lesům, obzor blízko lemující.
Bylo jasno, mírně prochladlo, a jednotlivé kusy
bílých mračen zcela čistým modrem plovoucí
stříbrnatě ve světle slunečním. Nedělní klid
ovlád nebe, zem, městečko, lid i srdce Vaší-
kovo. Po hřebenech skaleckých klínaly malé
zvonky, a od Mníšku vystupovalo tam na po-
žehnutí několik lidí. Na lukách v Mokřém
tmněly se jasné dva tři hloučky krav s čeká-
cími telaty, a několika cestami přicházela sem
nová menší stáda dobytka selského. Vašík hnal
krávy cestou od kříže s krátkou holí v ruce,
bos, s očima stále na luka upřenými. Naplněn
byl životem, jaký nastal pasákům a k nim
přidruženým dětem po otavách na lukách a
radoval se plným tím blahem děství.

Když vyhnal konečně krávy na první lu-
činu, fialovými očima vykrášenou, poskočil

si vesele na trávu a odběhl k davu pasáků,
na zvýšeném cípu louky shluknutému. Jakoby
na široké rovině luk vrtivých panáčků pohodil,
tak se jevil z dále ten hlouček kluků, sbíhající
se v temnou hromádku na zelené, daleké ro-
vině a drobič se opět v malá zrníčka, z nichž
mnohé se odkutálo až k zaběhlým krávkám,
sehnalo je a opět se malinko po zelené ro-
vině k hloučkům vracelo. Vašík miloval pasáky
vášnivě, ty opálené kluky v ošuntělých šatech,
ty bosé postavičky s uputnými i tichými po-
hledy, všickavě ty kluky s psí vytrvalostí, di-
vící se jeho vyprávění, ty kluky rabajících
nápadů, zbožňující lonpěznuky, pytláky a vojáky,
nenávidící učitele, hlídače, cestáře i hajné, ty
odvážné kluky, septající si zvětřené o mrtvých,
o vojácích i o Žižkově, s kterými po žních
dobytek pásával, hry provozoval, písně zpíval,
s nimiž v zimě po ledě se proháněl, sněhovými
koulemi házel, na jaře kutálku o čamrdy hrál,
po rybách i ptáčích slídl, k Babce až na
konvalinky běhal, s nimiž v povyku hady
ubíjel, kuňkající žáby na kraji rybníka na vodě
roztažené klackem ptáku, s nimiž se v létě
v rybníce pod zámkem koupal, na ovocě a trá-
vách chodil, ty kluky jen škody tropící, ty
lidské vrabčáky! Přijívatost jeho k nim byla
silná, větší než jakýkoli pocit jiny. Ach, jak
mu bylo sladko, když uviděl Tondu Hájkovic,
toho silného hocha s jiskřivým okem a jízrou
v červeném dolením rtu, jenž měl velkou
kudlu se znamením klíče na železku, kteráž
jediná užívána byla ke hře, při níž se kudlou
hodilo a »Svatý Petře, páje mi klíč, ať se
dostanu do nebe!« říkalo, nebo Pepíka, Pří-
blikovic s pňovitou tvář a zrzavými vlasy,
který od kohosi z Prahy vždy něco zvláštního
v kapsě nosil, Frantika Kocourovic, ráve
a potměšilého slidiče, který dovedl klásky oka,
z klíče střílet a kamenem tak po zemi hodit,
že vzduchem ostré zafrčnění proleto, Vaška
Plavcovic, který ministroval a za krejcar (pa-
nem farářem po mši mu denně darovaným)
vždy něco dobrého kupoval, nebo ty bratry
Matysovic z Nové Vsi, kteří si přinášeli do
školy placky se škvarky, nebo Honzka Dar-
dovic z Kyřína, silného, ve tváři bíle skvrni-
tého hocha, který nosil ze Zlatého vřehu učitelů
březové metly, a jiné a jiné ještě, po
nichž se mu doma stýskalo a s nimiž se často-
kráte tak zatoulal, že byl doma trestán.

Životem tím byl Vašík třešen, živěn, šílen,
bolesti domácího neštěstí znárodn, denním zá-
lem rodičů změkčován, tak že jako zruko ja-
lovce lesem voněl, jako květ luční loukou
páchl, jako obilí zemí načichl, a jako smutkem
záhy zkoušený citem opýlal. Kluci ho měli
rádi, podléhali jeho vlivu a vždy si ho při
hrách za náčelníka volili. A podzimní hry na
lukách, na těch vlnoucích lukách za rybníky,
v Mokřém, za bažantnicí u Sykorovku a
u Štůtu! Jaká bávná krása, když se již špač-
kové i vrány sítaly, vody chladly, huskvorce
páchly a večery mňaraly!

Toto odpoledne s nedělní náladou nade
všim krajem) hráli pasáci čampulu. V polo-
kruhu stáli u rozestavených kamenů a jeden
po druhém metali krátké hole po čampule
(špalíčku z tvrdého dřeva), na rovném, zasa-
zeném kameni postavené. Jeden z kluků pás-
l, t. j. obsluhoval čampulu, která někdy holi
třešna, divoce zafrčela a daleko letěla. Každý
běžel pro své, a kdo byl poslední, musel pásti.
Bezkoněčná tato hra zaujala hochy i toho dne
takovou silou, že neustávali. Po travách, ohřá-
tých odpoledním sluncem, příjemné se jim bé-
halo, a očekávání, který z hochů šťastným
mrštěním hole ostatní vysvobodí, stále je na-
pínalo. Když hodil poslední a všichni museli
pro svoji hůl běžeti, ať čampula odletěla nebo
ne, strhl se divoký řev, a návrát k jednotlivým
kamenům byl tak prudký, jakoby se ve všech
stran hrnuli k místu, kde by chtěli něco rychle
holemi utlouci.

Mezi tím pásly se po lukách rozeběhlé
krávy i nepokojné jalovice tise, s hlavami nyní,
kdy se k večeru schylovalo, k travám při-
sátými, a v mléčím kruhu skládal se, kupil,

Z básni Frant. Pečinky.

ZNÁMÝ MOTIV.

Ten motiv znám... To bylo v kraji jiném,
téz na všem lpěla modř ta pastelová,
a ve vzduchu kol neochvějném, líném
zvónila cikád křídla ocelová.

Právě tak stráž se táhla popelavá,
pod pohou opuka mř Rachelová,
sem tam jen nemocná se chýlila tráva,
mlhá vůně jahod odevšad se lila.

I pavučiny kolem přecházely
— až zrak se jítřil — v perleti lesk hravý,
i ostružin prut dlouhý zrezavělý
zřít bylo místem, pampelišek hlavy.

A tak i v dále jako popel shaslý
kamení drobné jevílo se oku,
dvě vyschlé kozy na svahu se pásly,
a děvče táhle zpívalo si sloku...

U SPLAVU.

Za splavem u řeky je šero stále,
kam paprsků let nemůže proniknouti,
vrb starých kmeny křivé, vyseptané
k zeleným vodám sporé chýlí proudi,

jen naproti, kde roste v směsi divé
kosatec žlutý, rákosí se kývá,
na vodě hraje skvrny pohyblivé,
a všečecně kus blankytu se dřívá.

V tom rámu sněti všku možno zřít,
pár chalup doškových, zřad dým se vine,
nad tímž zamku zhubatá věž svítí,
a za sebou dva mráčky plují líně.

Zde bezděky se rozkolébáš v dumi,
co pod splavem, jež ledy stihly v loni,
v bazinu stékaje, proud temně šumí,
a vážky křídlaté se v šeru honí...

MOTIV U PAKY.

A zas ta modrá pavučina přede
se kolem všeho, lesy všechny hall,
ty kopce jindy červené jsou šedí,
a pole mají nátěr zamodralý.

Prádelny střecha, její komin stříhlý
a tam až vzhůdu Zvěřín má ten nádech,
i vlaštovkám, jež blestem se tu mihly,
lesk modrý plane na křídlech a zádech.

A modř ta jemná tetelí se v chvoji,
po bujném ovse, po křovinách stěká,
i boží muka, u cesty jež stojí,
hled, zhalila ta pavučina měkká.

I pod tebou, kde kaple hbitov kývá,
ta modř se v kříže, koraně lip míchá,
v ní celé město ztrácí se a slívá
a že všad stesk a velký smutek dýchá!

VEZE KLÁSTERA.

Nad vršky stromů, nad stříšky
nebybné trčí do výšky —
zde ze všeho mám nejraději
dvě šedivé ty japtišky.

Oh, mám je rád tak za léta,
kdy jejich boky obléta
s křikem a vřeskem vytvářím
rorejsů havět prokletá...

Však nejraději za šera
mám ty dvě vízky kláštera,
kdy v teplých barvách podjeseně
má hýří Paka veškerá.

Tu z nich to divně hlolí,
do modrých samot, údolí,
a chvílkama to duši hřeje
a zas tak dlouze zabolí...

Z ALEJE.

Z tad můžeš volně rozhlédnout se šíř,
bez konce zdá se polí plocha skvělá.
V červených barvách třešňový sad hýří,
karthúská věznice je bílá celá.

Vůz tebtinový houpá se tak líně
aleji truchlou, kola temně duní,
jablka v kupách žlutají se v stíně,
chut vinnou cítíš v makysech jich vůni.

Hle, podziměk už barví trávu v sadech...
Rad modrých vojáků se k městům vrací,
tornistři žlutě na znavených zádech,
víření bubnů do dálky se ztrácí.

A Krkonos pruh známý na pozadí
přetíná nebe, svítí modrou září,
tím nádechem, jež přenášeli rádi
v guašové malby starší krajináři...

— 52 —

O cenných památkách výtvarného
umění

na Národopisné výstavě československé.
Podává Dr. B. Matějka.

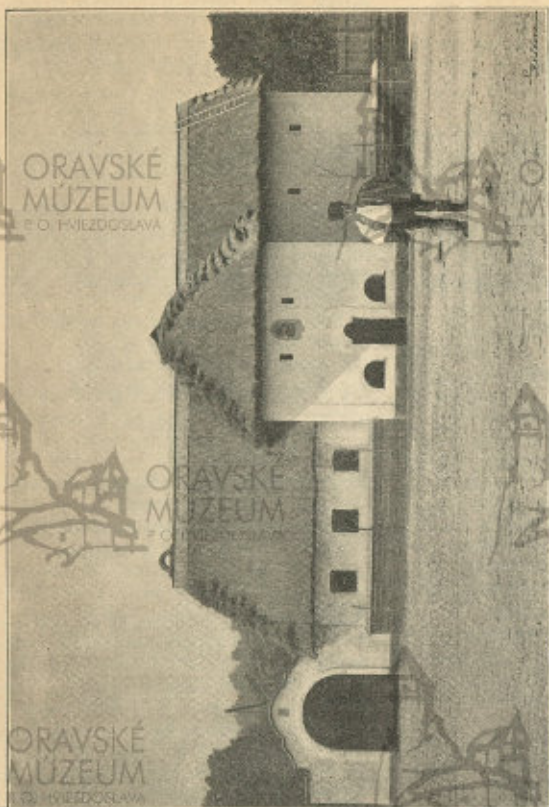
II

Nad všichni národové na světě užívají dřeva
a hlíny k výrobě rozmanitých nástrojů a
náradí a hledí již od dávných dob předmětům,
z prostých těchto látek zhotoveným, různou vý-
zdobou dát tvar oslavitelší a bohatší vzhled. Vždyť
není jiného materiálu, který by všude v tak hojně
mnoze se vyskytoval a tak snadno se dal zpracovat.
Na obyčejných dřevěných a hliněných výrobcích
vyvíjel se zvolna plastický smysl našich předků,
dříve než přistoupiti mohli k prvním pokusům sku-
tečně uměleckým. Studium prastarých těchto od-
větví lidského umění jest jednou z nejdůležitějších
úloh jak ethnografie, tak historie umění, a přiro-
zeným způsobem byla mu i na naší Národopisné
výstavě věnována nutná pozornost; avšak je-li vůbec
velmi nesnadno stanovit, jakými cestami zpraco-
vání dřeva a hlíny za starých časů se bralo, jest
u kulturně pokročilých národů evropských ne-
možností, vývoj ten na skutečné starých předmě-
tech ukázati. Nesmíme proto i na naší výstavě za
chybu vytýkati, že nám v té příčině poskytl
materiál dosti nedostatečný. Jelikož dřevěný
materiál byl velmi laciný materiál, chováni byli práce
z něho zrobené a pro všední potřebu lidí měst-
ského a selského určené jen tak dlouho, pokud
konaly svou službu; když se staly nepotřebnými,
byly spáleny nebo jinak ničený. Zeela nahodile,
ba výmínečně přetrval některý kus stáří několik
set let, nepodlehnuv ohni, hnilobě nebo jinému zni-
čení. Jediné předměty, sloužící ku bohoslužbě a
pátrající k zařízení kostelnímu, konečně z části
i nábytek panáky uschovány byly pro vážnost a účel,
kterou u zbožného lidu posílaly, nebo pro svou
hmotnou cenu.

Ovšem ani nejstarší památky na výstavě za-
stoupěné nejeví nám umění plastické na tak nízkém
stupni než aspoň ve formě takové, abychom si
mohli původní vývin plastiky české od prapočátku
znázorniti. Počínaje XIV. stoletím jest ovšem každá
doba několikrát díly zastoupena, o nichž se však
zde zmíniti můžeme, jen pokud hodnotou vynikají
nebo novostí zajímají.

O dokonalejší plastiky v době Karlově, z níž
nejstarší zde vystavené sochy pocházejí, svědčí
nejlépe dvě vzácné opukové sochy sv. Barbory a
sv. Kateřiny, které kolem r. 1380 pro tehdy zalo-
žený augustiánský klášter v Ročově zhotoveny byly.
Také nejstarší dřevorezba, socha Panny Marie s dít-
ětem z Vrba nad Lesy, dříve přes velkou svou
sešlost stářím oním hlubokým citem, který gotické
sochy, díla tot pravých umělců rezbářů, podnes
v nás vzbuditi dovedou. Pravým monumentem
utrpení Kristova jest gotický krucifix ze starobylé
rotundy na Budči. Veliké účte, klerouz Matka Spa-
sitelova u starých Čechů vždy požívala, máme co
děkovať, že na velikém počtu soch jí renovalních
sledovat můžeme postup umění sochařského. Neboť
nelze počínovati, že právě u nich, zbožná mysl

(Pokračování.)

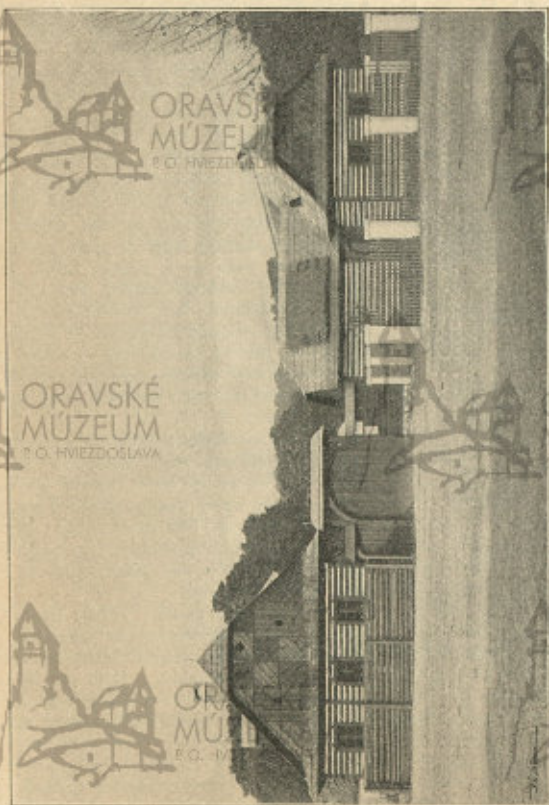

NÁRODOPISNÁ VÝSTAVA ČESKOSLOVANSKÁ V PRAZE.

Hanácký grunt.

Oranžová lašsko-těšínská.

Horácký grunt.

Statek z okolí Petrovic u Mlévska.

